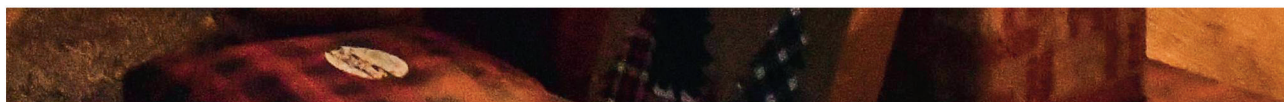

December 2025 • editie nr. 91 • jaargang 18

ALUITE NIEUWS

Met o.a.: De kerstnacht van Agent de Vries, Onder de zon van de onderwereld + Stichting Kinderen van de Voedselbank

05

INHOUDSOPGAVE

- 05 In de behandelkamer
- 06 “Elke dag is zondag” - Slogan van een ‘jubilado’
- 08 De Kerstnacht van Agent de Vries
- 10 Onder de zon van de onderwereld
- 12 Prachtige dag met een missie
- 14 NSO aanwezig als hoofdsponsor van het 112 voetbaltoernooi
- 17 Militairen vechten voor Vrede en Vrijheid
- 18 Soms moet je vijf keer vallen
- 21 Agent Milo over zijn eerste rit met zwaailicht en sirene
- 22 Vuurwerk

08

25

HEEFT U NOG
KOPIJ OF IDEEËN
VOOR KOPIJ?
Aarzel dan niet om
contact op te nemen
met Ter Hoeve Media!
Stuur een mail naar
info@terhoevemedi.nl

COLOFON

Redactie:
Frank Westerop, ARQ, NSO, Politie,
Kinderen van de Voedselbank,
Gerard Mak, John Pel

Vormgeving:
Charity Arents

DTP & Advertentieopmaak:
Charity Arents & Alyssa Daanen

De redactie behoudt zich het recht
voor om artikelen te wijzigen of te
weigeren.

Voor overname van artikelen,
advertenties en foto's is toestemming
nodig van de redactie, uitgevers
en van de oorspronkelijke
rechthebbende.

Website:
www.terhoevemedi.nl

INHOUDSOPGAVE
ALLROOND POLITIE NIEUWS

VOORWOORD

Met trots presenteren wij u deze nieuwe editie van Allround Politie Nieuws. Een uitgave die opnieuw laat zien wat ons vak zo bijzonder maakt: de kracht van verbinding, de veelzijdigheid van ons werk en de ongekende veerkracht van de mensen achter het uniform.

In deze uitgave nemen we u mee langs uiteenlopende verhalen. Van indrukwekkende missies en moreel complexe situaties tot kleine, persoonlijke momenten tijdens de dienst die je niet snel zult vergeten. U leest over collega's die ondanks tegenslag blijven opstaan, over militairen die zich inzetten voor vrede en vrijheid, en over agenten die zelfs in de meest moeilijke omstandigheden kiezen voor menselijkheid. Verhalen die raken, verbinden en inspireren.

Ook blikken we vooruit op de initiatieven die onze blauwe gemeenschap zo bijzonder maken. Het 112 Goede Doelen Voetbaltoernooi met dit jaar Stichting Kinderen van de Voedselbank als goed doel laat opnieuw zien hoe groot het verschil kan zijn wanneer we samen de schouders eronder zetten. Want politie zijn is meer dan een functie of uniform: het is een hechte gemeenschap waarin we omzien naar elkaar én naar de samenleving.

Deze editie benadrukt dat ons werk uiteindelijk draait om mensen: collega's, burgers, kinderen, vrijwilligers en iedereen die we onderweg tegenkomen. In elke bijdrage ligt een herinnering besloten aan waarom wij doen wat we doen.

We wensen u veel leesplezier en bovenal een gezond en veilig vervolg van 2026!

Team Allround Politie Nieuws

ALLROUND POLITIE NIEUWS

IN DE BEHANDELKAMER: MOREEL TRAUMA

“Voor mijn gevoel heb ik bloed aan mijn handen, ondanks dat ik als agent deed wat ik moest doen. Ik voel de morele pijn en het morele schuldgevoel dat door mijn beslissingen drie doden zijn gevallen: de twee overvallers - die ook een familie hadden - en mijn eigen collega.”

De politie staat voor een veilige samenleving. Waakzaam en dienstbaar. Er zijn echter situaties waarin dat niet goed lukt. Soms met fatale afloop. Voor politieagenten, maar ook militairen en zorgmedewerkers, is het belastend wanneer zij voor hun gevoel hebben nagelaten het goede te doen. Het kan leiden tot gevoelens van schuld, schaamte, en zelfs moreel trauma. Moreel trauma, ook wel 'moral injury' genoemd, is geen officiële diagnose, zoals PTSS. Wel is er binnen de geestelijke gezondheidszorg sinds aantal jaren meer aandacht voor moreel trauma. De behandelaar kijkt door een andere bril naar de problematiek van patiënten. Er is specifiek aandacht voor de morele aspecten van psychotrauma.

Bij ARQ komen mensen met PTSS. In de groep 'Beroep en Trauma' blijkt in sommige gevallen dat de herinneringen waar patiënten het meest last van hebben een morele lading hebben. De patiënt heeft dan een combinatie van PTSS én moreel trauma. Praktijk toont dat best wat patiënten last hebben van moreel trauma. Mensen die veel gevoelens hebben van schuld, schaamte en boosheid, vanwege de morele grenzen die zijn overschreden. Tijdens de behandeling is het belangrijk om weer in contact te komen met die morele waarde. ARQ wil dat mensen weer kunnen handelen naar hun eigen waarden en dat bepalend kunnen laten zijn in hun leven.

Meer weten over wat ARQ doet rondom Moreel Trauma?

In de speciale editie van het ARQ Impact Magazine 'Moreel Trauma' staat onder meer het ervaringsverhaal van gepensioneerd politieagent Erik. En in de podcast van ARQ Kenniscentrum Oorlog, Vervolging en Geweld komt ARQ klinisch psycholoog Jackie June ter Heide aan het woord. Zij vertelt de luisteraar over haar ervaringen in de behandelkamer bij ARQ Centrum'45, waar zij spreekt met politieagenten met moreel trauma. ■

De links naar deze en meer publicaties treft u op de ARQ-websitepagina:
www.arq.org/kennis/moral-injury

ARQ
Centrum'45

“ELKE DAG IS ZONDAG” - SLOGAN VAN EEN ‘JUBILADO’

Mooi moment om mijn huidige levensslogan ook hier bekend te maken. De titel geeft hem al prijs: ‘elke dag is zondag’. Klinkt al meteen heel relaxt, toch?

“Hoe het begint!”

Tja, eigenlijk begint dit al in mijn koppie te spelen op het moment dat het pensioen om de hoek komt kijken. Na zo’n 40 jaar een nieuw begin, een nieuwe wereld, een nieuwe start zo gezegd. Je hoort soms wel, bijna als klacht van gepensioneerden: “Mijn agenda is nu voller dan voor ik met pensioen was” of “Ik mag en wil al met pensioen, maar mijn vrouw werkt nog 2 jaar en dan zit ik daar thuis op de bank in mijn eentje”.

Dat gaat mij niet gebeuren. Ik heb dan meteen de neiging er wat mee te spelen en er een beetje een feestje van te maken. In ieder geval is het mogelijk om invloed te hebben op die nieuwe start, dus wat wil je nog meer! Dat ‘beetje spelen’ start eigenlijk al met de benaming: pensionado. Het is volgens mij een soort afgeleide uit vroeger tijden; de tijd dat men nog veel naar Spanje ging om te overwinteren. Pensionado klinkt ook ‘beetje oud’. Dat gaan we dus anders doen. Beetje googelen en ik stuit op ‘jubilado’. Jemig, 10x beter, ECHT Spaans, staat voor gepensioneerde die ECHT niet meer werkt en... Het lijkt op ‘jubelen’, wat ik inmiddels al 3 ½ jaar mag doen. Geweldig! “Hallo, ik ben Frank en ik ben jubilado”.

Terug naar het pensioen. Beetje spannend ook wel, dus om met Pippi Langkous te spreken: ‘ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan’. Een van de eerste dingen die opspeelt is dat er niks MOET! Heerlijk! Er is altijd wel een soort allergie geweest tegen ‘iets MOETEN’; nu is het helemaal glashelder dat dit in mijn nieuwe wereld (g) een rol gaat spelen. Iemand zei mij wel ooit; ‘Er moet helemaal niks... Alleen, alles wat je doet en alles wat je niet doet, heeft gevolgen. Daar kies je dan ook voor’. Die wijze woorden nemen we mee.

Als ik het ‘niks moeten’ bij anderen benoem, komt er vaak terug, dat het onzin is en dat je heel veel MOET in het leven. Even 2 simpele voorbeelden: je MOET ademen en je MOET je huur betalen! Dat vind ik van een andere orde. Als je namelijk een leuk leven hebt en fijn woont, dan WIL je ook ademen en betalen. En dan wordt het een KEUZE. ➔

WAUW! Ik gooi er nog eentje in: “Het leven is simpel; de mensen maken het moeilijk”.

Het zal niemand verbazen dat mijn basisslogan “ont-moeten” was. Dat blijkt slechts een start slogan. Spelenderwijs... ik heb alle tijd tenslotte... komt de definitieve slogan eruit. Jaarlijks gaat deze onder de microscoop, maar is tot nog toe al 3x wegens doorslaand succes verlengd: *** “Elke dag is zondag” ***

Mijn ervaring leert dat er toch mensen zijn, die zeggen ‘waarom zondag?’ Dat begrijp ik helemaal. Mijn zondag van lang, lang geleden bestaat nog uit niks doen, uitslapen, tot 12.00 in je pyjama lopen etc. Later wordt het de ‘kater-verwerk-dag’. En zo heeft elke leeftijd wel een specifieke zondag-herinnering. De wereld verandert en tegenwoordig is de zondag vaak ‘gewoon’ 1 van de 7 dagen. Alle winkels zijn open, bij de politie draaien we sowieso veel wisseldiensten etc.

Wacht, wacht! Voor iemand wil reageren op het ‘uitslapen’... Tenzij je kinderen hebt inderdaad... Die willen op jonge leeftijd lekker op bed komen springen bij paps en mams om 07.00 uur of ze zijn iets ouder en worden om 08.30 uur op het voetbalveld of in de sporthal verwacht.

Maar... dat is weer ‘die andere orde’, die ik al noemde. Je WILT graag kinderen en je WILT het beste voor ze. Dus dan wordt het weer een KEUZE. En een keuze is vanuit... precies: VRIJHEID... Toch?... Toch? “En zo is de cirkel weer rond, sprak de wijze jubilado (zonder kinderen) gniffelend”.

Zal ik de Eenheidsleiding dan toch voorstellen om de cursus “elke dag is zondag” te laten geven door mij, als ‘psycholoog van de kouwe grond’ Frank Westerop? Mmm, ik hoor de kassa al rinkelen, want de cursus is op... ‘zondag’, dus verzwaarde uren! ■

DE KERSTNACHT VAN AGENT DE VRIES

De noordoostenwind sneed als een mes door de straten van de stad. Agent De Vries trok zijn kraag hoger op en keek omhoog; de lucht was zwaar en voorspelde sneeuw. De maan knokte zich af en toe door het wolkendek, en haar bleke licht wierp grillige, haast sinistere schaduwen over het plaveisel. Het was doodstil. Geen auto's, slechts het schrapen van een eenzame fietser die, diep weggedoken in zijn jas, huiswaarts ploegde. De Vries liep langs huizen waarachter hij de warme gloed van kerstbomen zag. Hij bleef staan, een stille toeschouwer van geluk. In één venster zag hij een man met een glas wijn, die even voor de verlichte kerstboom stilhield. Toen de man toevallig naar buiten keek, voelde De Vries zich betrappt en liep snel verder, een brok in zijn keel. Hij dacht aan zijn eigen huis, zijn vrouw en zijn dochtertjes wier spontane, vrolijke kerstliederen hij nu moest missen door zijn avonddienst. Plots doorbrak een scherpe, norse stem de stilte. "Hé, jij daar!" Een oudere vrouw stond in de deuropening, gehuld in een felgekleurde peignoir. Grote krulspelden staken uit haar haar en tussen haar lippen bungelde een shagje, dat onrustig op en neer danste als ze sprak.

"Wil jij effe kijken naar die twee rotjongens boven me," kraste ze, wijzend naar de etage erboven. "Hun moer heeft ze weer laten zitten. En het is verdorie morgen Kerstmis, weet je." Zonder een antwoord af te wachten, sloot ze de deur weer. De Vries zuchtte en beklom de trappen. De voordeur van de woning stond op een kier. Hij duwde hem voorzichtig verder open en riep naar binnen. Op de bank zaten twee jongetjes, de oudste een jaar of acht, de jongste amper vier. Een halfvolle fles cola en aangesproken zakken chips stonden op tafel terwijl de beelden van een tekenfilm op de televisie de kamer verlichtten.

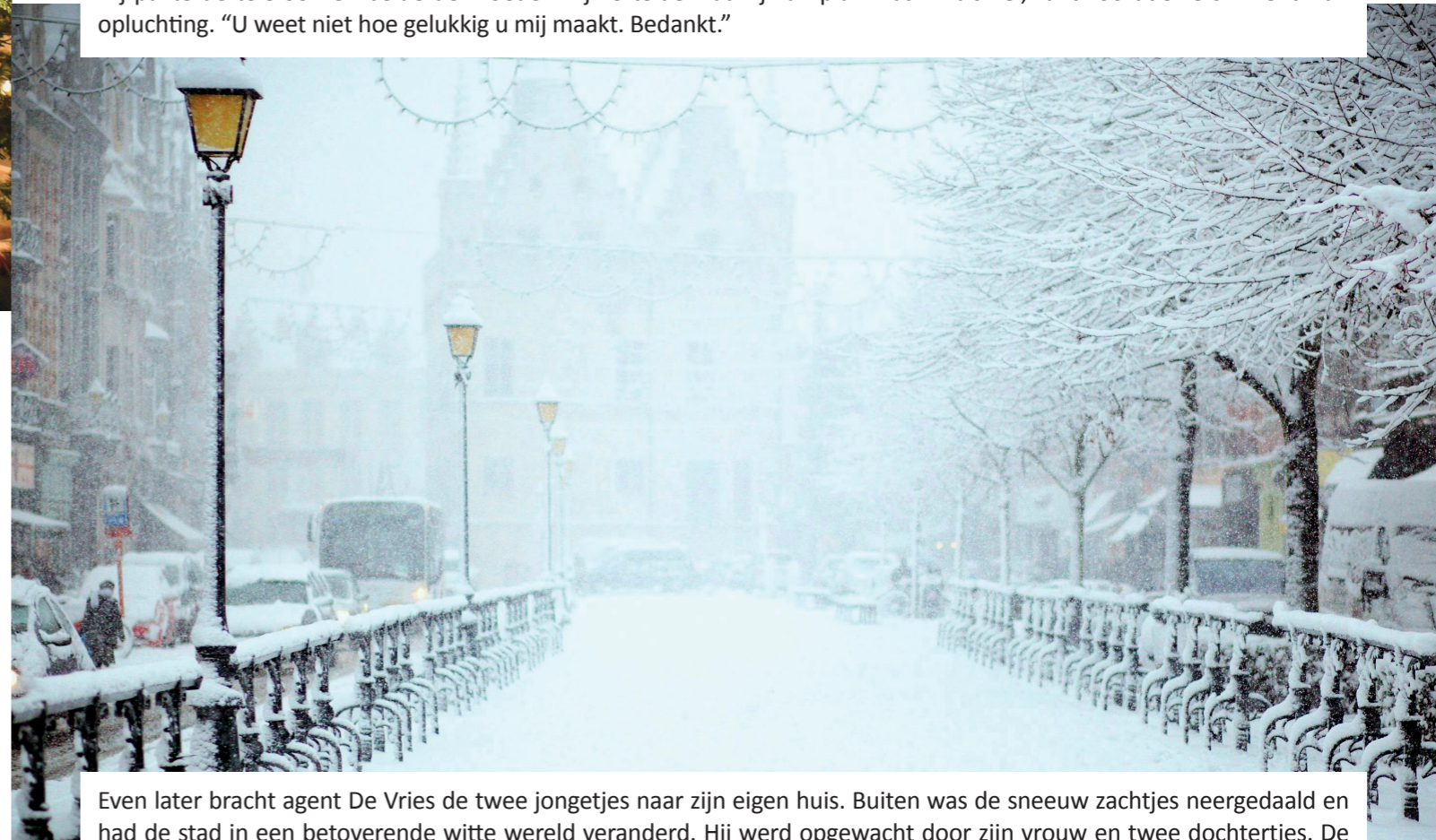
"Waar is jullie moeder?" vroeg De Vries zo vriendelijk mogelijk. De oudste sprong brutaal op. "Weet ik veel! Wat moet je hier? Je mag hier helemaal niet komen. Mama zei dat ik niemand mag binnenlaten." De jongen zette zijn handen in zijn zij; zijn kleine broertje kroop ter ondersteuning achter hem. Toen de agent geen kerstboom zag, probeerde hij het over een andere boeg te gooien.

"Hebben jullie geen kerstboom?" Probeerde hij. "Hebben we niet," zei de jongen kortaf. "Mama ging toch weg, dus dan hoeven we ook geen boom, zei mama. Wanneer is het Kerstmis, eigenlijk?" Zijn brutale houding verdween plotseling. Toen De Vries vertelde dat het de volgende ochtend al zover was, liet de jongen zich bedroefd op de bank vallen. Zijn broertje pakte zijn arm en legde zijn hoofd tegen hem aan. ➔

"Morgen al?" snikte de oudste. "Wij hebben nog nooit een kerstboom gehad. Mama moet altijd werken. Alle kinderen uit mijn klas..." De woorden stokten in zijn keel. Grote, hevige snikken schudden zijn kleine lijf. Het was intens, kinderlijk verdriet dat de agent onmiddellijk naar de strot greep. Toen de emoties wat waren gezakt, gaf het jongetje de agent een verfrommeld briefje met een telefoonnummer. "Als er wat is, moet ik dit nummer bellen," zei hij zacht. De Vries belde. Een huilende vrouwenstem antwoordde. "Ja," zei ze verontschuldiging, "ik moet het héle weekend hier met de Kerst werken." Ze vertelde over de scheiding, de torenhoge huur en de stijgende kosten. De baan in het restaurant was haar enige uitweg.

"Ik doe het nota bene voor mijn kinderen. Anders hebben we morgen niks te eten, of staan we volgende week op straat. Alstublieft... probeer me te begrijpen." De Vries bleef stil. De huilende smeekbede raakte hem diep. "Ik moet even nadenken, mevrouw. Ik bel u zo terug." Hij hing zuchtend op en ging naast de jongens op de bank zitten. Zijn gedachten tolden: kinderbescherming, een tehuis, het protocol. Maar hij zag de onvoorwaardelijke, wederzijdse liefde in dit gezin.

"U gaat ons toch niet naar het politiebureau brengen, meneer?" vroeg de oudste angstig. De agent schudde zijn hoofd. Hij pakte de telefoon en belde de moeder. Hij vertelde wat hij van plan was. "Da's lief," antwoordde ze snikkend van opluchting. "U weet niet hoe gelukkig u mij maakt. Bedankt."

Even later bracht agent De Vries de twee jongetjes naar zijn eigen huis. Buiten was de sneeuw zachtjes neergedaald en had de stad in een betoverende witte wereld veranderd. Hij werd opgewacht door zijn vrouw en twee dochtertjes. De twee broertjes werden spontaan, met open armen, onthaald alsof het langverwachte gasten waren. "Als mama weer thuiskomt," zei De Vries tegen de jongens, "breng ik jullie weer naar huis. Jullie mogen twee dagen bij ons logeren."

"Willen jullie een stukje kerstbrood?" nodigde zijn vrouw hen uit. Ze knikten allebei gretig, alsof ze al dagen niet gegeten hadden. Vol bewondering keken ze naar de versierde kerstboom. Onder de takken lagen cadeautjes en ernaast stond een kerststalletje. De kleine jongen liet zijn vinger langzaam over de beeldjes glijden. Er verscheen een stralende lach om zijn mond. "Wie is dat?" vroeg hij, wijzend naar de piek van de stal. "Dat is een engel," antwoordde een van de dochtertjes van De Vries. De kleine jongen draaide zich om naar de stal, zwaaide en zei spontaan: "Dag, mama." Toen agent De Vries vertrok om zijn dienst te hervatten, keek hij nog even door het raam.

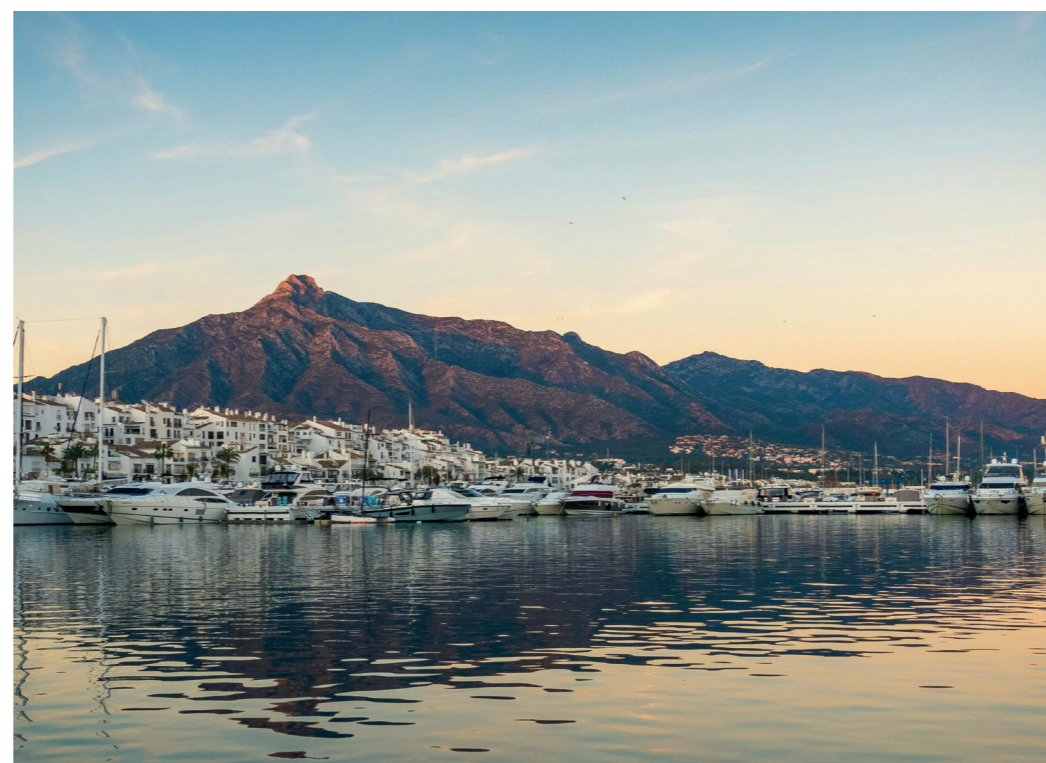
Hij zag vier vrolijke kinderen, gezamenlijk de kerstnacht vieren. Alsof zij broer en zus waren.

Hij had geen protocol gevolgd, maar had een mooie beslissing genomen: het hart gevolgd, en zo de ware kerstgedachte tot leven gebracht. ■

ONDER DE ZON VAN DE ONDERWERELD

Broodjes kroket en kogels aan de Spaanse Costa. Aan mij is gevraagd of ik een column van maximaal 300 woorden wilde schrijven. En dat wil ik uiteraard, met vele van hen heb ik zoveel lief en leed heb gedeeld maar 300 woorden is helaas niet gelukt. De rechersoos waar ouwe maten samen komen, sterke verhalen vertellen en een drankje drinken. De titel verradt al waar ik heen wil. Vanaf 2018 wonen wij in Zuid-Spanje, Andalusië, in het vissersplaatsje Carhuela ingeklemd tussen Torremolinos en Benalmádena. Een Hollandse enclave met oud geld en nog oudere penoze die daar genieten van hun pensioen. En het is al bijzonder om als crimineel je pensioen te halen, je kan dus spreken dat dit de groep “die-hards” zijn. Er zitten ook een paar voor mij bekende Amsterdammers bij die mij steevast altijd vriendelijk groeten, dat was voor mijn pensionering wel anders. Wij komen namelijk al een jaar of 40 in Carhuela en tijdens mijn actieve recherche periode leek het wel of ik een of andere besmettelijke ziekte had en was elkaar groeten uit den boze. Heel herkenbaar en ik stelde dat ook zeer op prijs. Willem Holleeder en Cor van Hout hebben hier omstreeks 1992 zeer waarschijnlijk nog een paar Heineken guldens in onroerend goed geïnvesteerd. Er is nog steeds een grote groep Hollandse toeristen die met alle geweld een vorkje komen prikken bij Brasserie Casa Hazes. Men wil graag bediend worden door de erven muzikale nalatenschap van Andre Hazes, Mevrouw Rachel van Galen, (Juice nickname “gefrituurde kroket”) om na het eten nog even op de foto te gaan. Op zich wel bijzonder dat mijn vroegere klanten uit Amsterdam mij tot in mijn pensioen trouw zijn gebleven.

In 2022 kwam mijn eerste boek uit en vanaf die tijd geniet ik nog meer belangstelling. Men weet nu namelijk dat ik gepensioneerd ben en zien zij mij niet meer als een bedreiging. Benieuwd hoe dat in 2026 eruit gaat zien als mijn tweede boek uitkomt. Het snelle geld en de snelle jongens zitten in Marbella en rijden rond in hun peperdure Ferrari's Bentley's en Lamborghini's, zien en gezien worden, door de haven van Puerto Banus. Wonen in extreem mooie villa's en sommige hebben ook een boot in de haven liggen. En nee, dat zijn geen roeiboten. Dit vindt allemaal plaats op 42 km bij mijn deur vandaan. Er zitten daar ongeveer 20 criminele organisaties die zich voornamelijk bezig houden met internationale cocaïnehandel. De handel komt voor een aanzienlijk deel binnen via de corrupte haven van Algeciras, op ongeveer 60 km van Marbella. In Spanje wordt contant geld veelvuldig en in grote bedragen nog altijd geaccepteerd. Is een MOT melding een utopie en voor 80% geven de middenstander aan dat betaling met pin niet mogelijk is. De ondermijning zou hier geboren kunnen zijn. De criminelen kopstukken uit Nederland, veelal met Marokkaanse roots, zijn inmiddels al multimiljonair of miljardair geworden. De groothandels prijs voor een kilo, lees een blok, cocaïne staat momenteel op €17.000 en is ten opzichte van twee jaar geleden laag. Toen bracht een blok nog gemakkelijk €27.000 op. De prijs van een kabouterenveloppe is al jaren stabiel en ligt tussen de 50 en 60 euro. Marokko ligt op 14 zeemijlen bij Spanje vandaan en de smokkel vindt plaats ter land, ter zee en in de lucht. Lijkt op het AVRO/TROS programma maar dan net even ander. Oude hasj lijnen zijn ingeruild voor de smokkel van cocaïne waarbij Marokko, vanuit West-Afrika, als springmatras naar Europa dient. De afgelopen jaren zijn er tientallen Nederlanders geliquideerd in Torremonlinos, Banalmadena, Benahavis, Marbella, San Pedro en Estapona.

En er zijn reële aanwijzingen dat er, links en rechts, nog een paar begraven liggen die niet aan een natuurlijke dood zijn gestorven. Deze zijn allemaal gerelateerd aan de internationale cocaïne handel. Een van deze slachtoffers had de bijnaam ‘pannenkoek’ en zo kijk ik er ook naar. Het zijn allemaal pannenkoeken en vergiftigen een hele mooi dorp, van oudsher een vissersdorp en heeft zich door de eeuwen heen ontwikkelt tot een van de bekendste toeristenbestemmingen aan de Costa de Sol. Een die bekend staat om de luxe uitstraling en een mix is van aloude lokale bewoners, de Marbelleros, en van bekende rijken van over de hele wereld die daar wonen of een tweede huis hebben. En onder die rijken zitten nu een behoorlijk aantal criminelen waar de Spaanse overheid niet op zit te wachten. Echter Spanje faalt in het naleven van alle Europese anticorruptie maatregelen. Om die reden wordt deze streek ook wel de Costa del Crime genoemd. Uit het recente onderzoek ‘2022 EU drug markets analyses’ van Europol blijkt dat de Spaanse Costa del Sol een van de drie meest gewelddadige gebieden van Europa is. Tussen 2018 en 2021 zijn in de provincie Málaga 33 moorden en twee pogingen tot moord, vijf gijzelingen gepleegd door criminele netwerken die gespecialiseerd zijn in de handel in cocaïne en cannabis. En dat zal kleingeld zijn voor de periode van 2022 tot aan nu. In de top drie wat betreft de in beslag genomen cocaïne staan naast Spanje (3) ook Nederland (2) en België (1).

Zo blundert de Spaanse justitie nog wel eens met het uitleveren van kopstukken waar Nederland belangstelling voor heeft en uitlevering van heeft gevraagd. Onlangs werden er twee aangehouden en werden binnen no time weer de straat opgeschopt omdat twee rechtbanken in Malaga steggelde over de juridische juistheid waardoor termijnen werden overschreden. Eenmaal is toeval, tweemaal is een trend en driemaal is een complot? Hetgeen resulteerde dat de mannen tegen betaling van een borgtocht van 50k en het inleveren van hun paspoort weer naar buiten gingen. De een was miljardair en de ander miljonair, het is geen verassing dat beide zijn gevlogen en nu zeer waarschijnlijk in Tanger of Marrakesh feest aan het vieren zijn. Het bekende roversnest Dubai stroomt vanaf dit jaar weer langzaam leeg omdat men daar nu niet meer veilig is. Dubai gaat nu namelijk wel criminelen uitleveren, het land wil schoonschip maken. De Nederlanders met Marokkaanse roots vertrekken daardoor naar Marokko, het land levert namelijk geen onderdanen uit, en de overige boefjes gaan zich weer vestigen dicht bij hun handel en netwerk in Marbella. Omdat men er eindelijk achter is gekomen dat er geen een PGP netwerk veilig is. Net als vroeger gaat men weer wandelen om gesprekken met elkaar te voeren. En waar kan je dat beter doen, dan op het strand? Wij vermaken ons nog steeds prima in Spanje, zon - zee - strand - cultuur en bergen, en zijn voorlopig niet van plan om terug te keren naar Nederland. Uiteraard is de gezondheid hier leidend in. Ik eindig met een gevleugelde uitspraak van een oud technisch onderzoeker van de T.O.H.D en lid van het eerste uur, ‘zadel de kippen’ en blijf gezond. ■

Column van John Pel

PRACHTIGE DAG MET EEN MISSIE!

Wat een mooie dag het 112 goede doelen voetbaltoernooi op 31 mei 2025 - alles klopte. Het weer, de vrijwilligers, de catering en de gezelligheid. Onze Good Cops van de DAPD waren erbij met zeven Amerikaanse politieauto's om de mensen van de Prinsenvestiging een onvergetelijke dag te bezorgen. We reden meerdere rondes door het hele dorp met toeters en bellen, onder begeleiding van de motormannen van Purmerend. De kinderen konden vervolgens agentje spelen in onze mobiele gevangenis en ook nog eens een DAPD vrijwilliger (en collega) als echte 'boef' opsluiten.

Voor sommige kinderen en volwassenen met een beperking is zorgeloos spelen helaas niet vanzelfsprekend. Wij zorgen voor een bijzondere ervaring waarin zij zich veilig, speciaal en vooral kind kunnen voelen. Sinds 2011 bezorgt DAPD deze Kleine Helden een dag vol actie, fantasie en avontuurlijk plezier. Dat doen we met indrukwekkende Amerikaanse politievoertuigen, stoere outfits en een volledige US Police-beleving - zoals je die kent uit films en series.

Doe ook eens mee in een ander uniform

Ben jij (oud-)politiemedewerker of voel jij je verbonden met het politievak? En wil je jouw ervaring, energie en betrokkenheid inzetten voor een bijzonder doel? Sluit je dan aan bij de Stichting Dutch American Police Department (DAPD) - een vrijwilligersorganisatie die zich inzet voor kinderen met een chronische of terminale ziekte, of een (verstandelijke) beperking.

Samen op avontuur

DAPD beschikt over zo'n 15 echte Amerikaanse politievoertuigen, in privébezit van vrijwilligers. We hebben zelfs een mobiele 'Alcatraz-gevangenis' waarin kinderen zich even een stoere agent of boefje mogen voelen. Ook zonder voertuig kun je een onmisbare schakel zijn. We zoeken mensen voor begeleiding, schminken, publieksontvangst, organisatie, spel, logistiek, communicatie, enzovoort. Iedere inzet telt binnen de DAPD. ➔

Vrijwilligerswerk doe je bij een betrouwbare organisatie

We werken altijd in overleg met lokale politiediensten en nooit zonder toestemming. Onze vrijwilligers hebben allen een VOG, en velen zijn ook OBT-gecertificeerd. Wat betreft de toeters en bellen: al onze voertuigen zijn voorzien van ontheffingen voor optische en geluidssignalen, maar we gebruiken deze uitsluitend tijdens events en altijd in overleg. DAPD is financieel gezond en een erken ANBI-stichting met CBF-keurmerk.

'Kortom: professioneel, betrouwbaar en veilig - ook voor jouw reguliere werk.'

Word jij ook een van onze GOOD COPS?

Ons team bestaat uit gepensioneerden, werkenden, oud-collega's van politie en andere hulpdiensten, ambtenaren, ondernemers en mensen die door gezondheidsomstandigheden niet meer actief zijn, maar zich nog graag inzetten.

Bij de volgende editie zijn we er graag weer bij!

Wil jij ook structureel of af en toe een bijdrage leveren? Wij vinden altijd een rol binnen de DAPD die past bij jouw ervaring, talenten en beschikbaarheid. **Kijk op dapd.nl en help mee helpen - je bent van harte welkom!** ■

NSO-BEVEILIGING ALS HOOFDSPONSOR BIJ HET 112 GOEDE DOELEN VOETBALTOERNOOI

NSO-Beveiliging B.V. werd in 2009 opgericht en is in de loop der jaren uitgegroeid tot een beveiligingsbedrijf dat in Oost en Midden-Nederland een begrip is geworden. Wij zijn een bedrijf dat de kwaliteit hoog in het vaandel heeft staan en dat wordt door personeel en directie zo breed mogelijk uitgedragen. Alweer enige tijd geleden werd NSO benaderd door acquireurs met de vraag om te adverteren in de politiebladen "Politie in Beeld" en "Allround Politie Nieuws". Na meerdere advertenties in deze bladen is er een samenwerking ontstaan tussen de politie en NSO-Beveiliging, hetgeen resulteerde in een landelijke ondersteuning van de Nationale Politie in meerdere zaken.

Toen ons het verzoek bereikte om als sponsor op te treden voor een goede doelen voetbaltoernooi heb ik daar niet lang over hoeven nadenken. Het was in 2023 een voetbaltoernooi waarvan de opbrengst ten goede zou komen aan de Stichting "KinderBeestFeest", een stichting die tot doel heeft om ernstig zieke of zelf terminale kinderen een mooie dag te bezorgen in de dierentuin "Artis" in Amsterdam. Ik besloot om één van de hoofdsponsors te worden. Ook dit jaar zijn wij hoofdsponsor van dit geweldige toernooi.

In 2023, 2024 en 2025 gaven wij gehoor aan de uitnodiging van de organisator om aanwezig te zijn op het terrein van de voetbalvereniging "v.v. de Wherevogels" in Purmerend. Wij kregen een rondleiding over het terrein en een mooie plaats op het zonovergoten terras waar een hapje en een drankje aan ons geserveerd werd. Met veel respect keken wij naar de sportieve prestaties van de voetbalteams uit heel het land. Deelgenomen werd o.a. door Politie, Brandweer, BOA, Arbeidsinspectie, BSO, Justitie en de voetbalvereniging "v.v. de Wherevogels". In 2023 totaal 23 en in 2024 24 teams in 2025 maar liefst 26 teams met bijna 300 hulpverleners. ➔

Ik moet eerlijk bekennen dat wij onder de indruk waren van de organisatie die een dag van te voren al begon met een indrukwekkend team van 75 vrijwilligers. Ruim 120 banners werden langs de velden gehangen, 250 meter draghekken geplaatst, springkussens voor de kinderen, vijf pop-up tenten en vijf marktkramen. Het was voor ons een prachtig gezicht om vanaf dat terras naar de voetballers te kijken in een voetbalshirt, bedrukt met onze bedrijfsnaam NSO-Beveiliging. Ook een grote reclameuiting in de vorm van een banner van 250 x 80 centimeter met onze bedrijfsnaam sprong direct in het oog.

Ik heb het nu even gehad over het randgebeuren, maar er moet op zo'n dag nog veel meer gebeuren om alles vlekkeloos te laten verlopen. Twaalf kantine medewerkers, scheidsrechters, wedstrijdleiding en een drietal fotografen om de dag op de gevoelige plaat vast te leggen zorgden er voor dat alles vlekkeloos verliep en dat alles op vrijwillige basis.

Aan het eind van de dag in 2023, na de prijsuitreiking, kon bekend gemaakt worden dat er een bedrag van €4200 uitgereikt kon worden aan de Stichting KinderFeestBeest. In 2024 was het bedrag nog hoger. Voor KinderBeestFeest was dit €4613,00 en voor de WensenAmbulance was dit €1039,00 waar zij uiteraard hele leuke dingen mee gaan doen. Dat was tenslotte de opzet van deze dag. In 2025 een totaal van €4976 wat verdeeld werd over twee goede doelen. Namelijk KinderBeestFeest en Stichting Wensenambulance Noord-Holland.

Voor onze terugreis naar Enschede werd er nog een Indisch buffet aangeboden en tijdens deze maaltijd werd de dag nog eens door- en nabesproken.

Onze conclusie: Wij zijn trots dat wij aan deze dag mochten mee werken en zijn er gelijktijdig achter gekomen dat er heel veel mensen nodig zijn om zo'n dag te organiseren en in goede banen te leiden. Dank aan de organisatie en al die vrijwilligers die dit mogelijk hebben gemaakt. ■

NSO-Beveiliging,
Stef Wering (Algemeen directeur)

MILITAIREN VECHTEN VOOR VREDE EN VRIJHEID

Vaak wordt deze zin gebruikt om de plaats van de krijgsmacht in ons land te duiden. Slechts zes woorden maar met een diepe betekenis. Militaire dragen bij ons land door te vechten. Niet omdat ze dat willen, maar de enigen zijn die dat kunnen als dat moet. Op deze ultieme vorm van inzet zijn eigenlijk alle missies gebaseerd. Van oorlog tot “vredesmissie”. Want ook in deze laatste missies is er dreiging, is er geweld, is er risico, van Libanon tot Afghanistan, van Bosnië tot Irak. Nu de oorlog in Oekraïne langer duurt dan verwacht zijn er oefeningen in Polen door verschillende landen om de landsgrenzen te bewaken voor een eventuele aanval. Risico en Missies zijn sterk met elkaar verbonden. Iedere keer weer.

Militaire weten dat dit bij een missie hoort en accepteren dat als deel van hun beroep. Ook zonder dat ze precies weten wat dit kan inhouden. Maar ervaring leert snel. Soms veel te snel. De mannen en vrouwen in dit stuk weten dat als geen ander. Bij de uitvoering van hun opdracht hebben zij offers gebracht en brengen die meestal nog steeds. Lichamelijk letsel, maar ook geestelijke verwondingen. Allemaal moeilijk te verwerken, soms zelfs nauwelijks grijpbaar.

Als we kijken naar de doelgroet politie zijn niet precies de aantallen bekend, maar schattingen wijzen uit dat honderden agenten jaarlijks officieel gediagnosticeerd worden met PTSS en dat het aantal meldingen ervan de laatste jaren is toegenomen.

'Ongeveer 5% van de politiemedewerkers krijgt te maken met psychische problemen als gevolg van het werk, waaronder PTSS.'

Door een cultuur van schaamte en het feit dat niet alle situaties als werk gerelateerd worden gezien, blijft het werkelijke aantal waarschijnlijk hoger dan de officiële meldingen.

Maar dit stuk gaat niet over letsel. Het gaat vooral hoe deze mannen en vrouwen er mee om gaan. Over hun worstelingen weer fit te worden, te leven met een ander lichaam, of te leven met een gewonden ziel. Samen met diegenen die dicht bij hun staan en mee leven en leiden. Ongevraagd, maar vaak ook onafwendbaar. Thuisfront in de letterlijke zin.

Dus stukje gaat over vallen, maar vooral ook over opstaan. Over mensen die proberen niet te blijven hangen in het leed, maar steeds weer wegen zoeken om beter te worden. Soms lukt het, soms ook niet. Maar steeds zien we schijnbaar oneindige kracht. De weigering om te berusten, die wil op stapjes te zetten. Voor zichzelf en hun naasten. Daar is dit een stukje over pijn. Maar vooral over hoop. Over liefde. Over “doorgaan waar andere stoppen”. Zelden zal dat zo zijn geschetst als dit stukje. ■

Mart de Kruif
Luitenant generaal “Buiten dienst”
Voormalig Commandant Landstrijdkrachten

SOMS MOET JE VIJF KEER VALLEN OM DE ZESDE KEER RECHTOP TE BLIJVEN STAAN

Na meer dan tien jaar in de supermarktwereld besloot Mats het roer om te gooien. De paden tussen de schappen maakte hij graag vrij voor die van het politievak een droom die hij al sinds zijn jeugd koesterde. Wat ooit leek op een verre wens, werd werkelijkheid toen hij zich als zij-instromer aanmeldde voor de politieopleiding.

Een jongensdroom die bleef knagen

“Als kind was ik al gefascineerd door de politie,” vertelt Mats met een glimlach. “Het idee om mensen te helpen, orde te bewaren en elke dag iets anders mee te maken. Dat sprak me enorm aan.”

‘Dromen zijn makkelijk, keuzes maken is moeilijker.’

Ik begon jong met werken in de supermarkt en voor ik het wist was ik daar leidinggevende. Het was een veilige omgeving met fijne collega’s, maar ergens wist ik: dit is niet het einde van mijn verhaal.” Toch duurde het nog jaren voordat hij de stap durfde te zetten. “Er was altijd wel een reden om het niet te doen. Werk, vaste lasten, zekerheid. Totdat ik op een dag dacht: als ik het nu niet probeer, krijg ik daar later spijt van.”

Zesde keer scheepsrecht

Zijn eerste pogingen om toegelaten te worden bij de politie verliepen moeizaam. “Ik ben vijf keer afgewezen. Elke keer bleef ik hangen in de eerste ronde. Dat is frustrerend, want je weet dat je er zo dicht bij zit.” Toch gaf Mats niet op. Tijdens een voorlichtingsavond besloot hij zijn kans te grijpen en sprak hij iemand van de selectiecommissie aan. “Dat was spannend, maar ik wilde laten zien dat ik serieus was. Kort daarna kreeg ik bericht dat ik opnieuw mocht deelnemen. Deze keer was het raak. Dat voelde als een enorme opluchting. Sls of iemand eindelijk zag wat ik al die tijd wist: dit is mijn plek.”

Ervaring als kracht

Als zij-instromer neemt Mats niet alleen werkervaring mee, maar ook een flinke dosis levenservaring. “Toen ik zestien was dacht ik vooral aan snelle resultaten. Nu weet ik dat volhouden belangrijker is dan snelheid. Mijn jaren in de supermarkt hebben me veel geleerd over omgaan met mensen, en geloof me, dat komt bij de politie goed van pas. Je leert mensen lezen, rustig blijven in lastige situaties en helder communiceren. Dat zijn vaardigheden die je niet uit een boek haalt.” Ook zijn ervaring met leidinggeven en teamcoördinatie helpen hem nu in de opleiding. “Ik ben gewend om verantwoordelijkheid te dragen. Als er iets misging op de werkvloer, moest ik het oplossen. Die houding neem ik mee. Het maakt dat ik stevig in mijn schoenen sta.”

Zweet, spierpijn en discipline

De sporttest was een van de onderdelen waar Mats het meest tegenop zag - maar ook het meest trots op is. “Ik ben van nature sportief, maar conditie is iets anders dan kracht. Ik ben twee keer per week gaan hardlopen en bleef daarnaast trainen als hockeykeeper. Dat hielp enorm. Vroeger heb ik geturnd dus mijn basis was goed. En ja, al dat tillen en sjouwen met dozen in de supermarkt was stiekem de beste krachttraining die je kunt hebben.” Tijdens de test ging hij tot het uiterste. “Ik was compleet gesloopt, mijn longen brandden, maar toen ik hoorde dat ik 20 seconden onder de maximale tijd zat, wist ik: het harde werk heeft zin gehad. Dat gevoel van voldoening vergeet ik nooit meer.”

Hoofd en hart in balans

Naast fysieke kracht vroeg de selectie ook mentale scherpte. “Voor de cognitietest heb ik veel geoefend. Online puzzels, logica-oefeningen, rekenopgaven. Ik wilde mijn brein in topvorm krijgen. Voor de psychologische test heb ik me niet anders voorgedaan dan dat ik ben. Daar draait het juist om eerlijkheid. Ze willen weten wie je echt bent en niet wie je probeert te zijn. Mijn advies aan anderen: blijf jezelf. Authenticiteit weegt zwaarder dan perfectie.”

Leeftijd als voordeel

Sommigen denken dat oudere kandidaten het moeilijker hebben, maar Mats ervaart juist het tegenovergestelde.

‘Leeftijd is geen beperking het is een voordeel.’

Je weet wat je wilt, je kunt beter plannen en hebt al ervaring met verantwoordelijkheid. Tijdens de sporttest zaten we in een gemengde groep: van midden-twintigers tot een vrouw van boven de veertig. Uiteindelijk maakte leeftijd geen verschil, motivatie wél. Wie zich goed voorbereidt en het echt wil, haalt het.”

Een nieuw hoofdstuk

Inmiddels is Mats begonnen aan zijn opleiding bij de politie, in een pilotklas met een vernieuwde leermethode. “We werken veel zelfstandiger, je hebt meer vrijheid om zelf te bepalen hoe je leert. Dat vraagt discipline, maar het past goed bij mij. Dankzij mijn werkervaring weet ik hoe ik structuur moet aanbrengen en prioriteiten stel. Die zelfstandigheid maakt de opleiding uitdagend, maar ook ontzettend leerzaam.” Hij geniet van de afwisseling in de lessen en het samenwerken met zijn leerteam. “We zijn allemaal verschillend, maar delen hetzelfde doel. Iedereen is gemotiveerd en we helpen elkaar verder. Dat gevoel van kameraadschap, dat is precies waarom ik dit wilde doen.”

De cirkel rond

Als hij nu zijn uniform aantrekt, voelt Mats trots. Het is niet zomaar een baan. Het is een verantwoordelijkheid, een eer zelfs. De weg hiernaartoe was niet makkelijk - vijf afwijzingen, veel training, onzekerheid - maar het was het allemaal waard. Soms moet je vijf keer vallen om de zesde keer rechtop te blijven staan. En nu sta ik er, letterlijk, in blauw.” ■

AGENT MILO OVER ZIJN EERSTE RIT MET ZWAALICHT EN SIRENE

Aan het eind van zijn rijopleiding krijgt Milo de kans om voor het eerst zelf een spoedrit te rijden. Wat een technische oefening moest worden, verandert onverwacht in een moment dat hem altijd zal bijblijven.

De spanning van het begin

‘De laatste trainingsdag voelde anders dan alle andere. Ik wist dat vandaag het moment kwam waarop ik zelf de sirene mocht bedienen. Terwijl ik de auto startte merkte ik hoe mijn handen licht trilden. Niet van angst, maar van een soort enthousiaste spanning die je alleen voelt wanneer er iets groots gaat gebeuren.

Toen de instructeur knikte, activeerde ik de signalen. Het geluid vulde de auto, de blauwe lichten weerkaatsten in de winkelruiten langs de weg. Voor een seconde voelde ik me weer die jongen die vroeger altijd stilviel wanneer er een politieauto voorbij kwam. Alleen dit keer zat ik niet langs de kant - ik zat achter het stuur.’

Een onverwachte ontmoeting

‘We reden met aangepaste snelheid door de straten van Breda richting een drukke kruising. Ik lette scherp op alle weggebruikers: automobilisten die afremden, fietsers die opkeken, voetgangers die twijfelend een stap terug deden.

Aan de overkant zag ik een jong jongetje op de step staan. Hij hield zijn step met één hand vast terwijl hij met de andere hand zijn petje tegen de wind drukte. Hij leek niet bang, eerder overdonderd. De sirene maakte indruk, dat zag je aan zijn blik. Toch bleef hij kijken - alsof hij geen moment wilde missen.’

Een glimlach die blijft hangen

‘Toen we langzaam het kruispunt overstaken, gebeurde het. Hij stak zijn hand op en zwaaide, aarzelend in het begin, maar daarna enthousiast. Ik kon niet anders dan terugzwaaien. De instructeur naast me moest lachen en ik ook.

In dat korte moment besepte ik iets. Voor mij was dit een belangrijke oefenrit, maar voor hem... misschien was het zijn eerste échte ontmoeting met de politie. En wie weet, dacht ik, staat hij over twintig jaar zelf hier, net zo gespannen en trots als ik nu. ■

‘Een veilige rit, een geslaagde dag én een herinnering die ik nooit meer vergeet.’

VUURWERK

Het is bijna weer zover; Oud en Nieuw en... Vuurwerk! Door de jaren heen is er wel iets veranderd. De een zal zeggen 'blij dat het stopt; veel te gevaarlijk', terwijl er altijd een andere kant is die vindt dat we 'veel te veel gaan pampere en er niets meer kan of mag'. Tja, wat is DE waarheid. We zijn nu wel zover dat er een landelijk verbod komt op het afsteken van consumentenvuurwerk vanaf 2026. Tot die tijd geldt dat particulier vuurwerk alleen op oudejaarsavond tussen 18.00 en 02.00 uur mag worden afgestoken. Binnen de gemeenten kunnen lokale regels gelden voor vuurwerkvrije zones. Aanstaande Oud en Nieuw dus de laatste keer, zoals het er nu voorstaat.

Even terug zwijmelen naar mijn eigen jeugd... jaja heeeeeeel lang geleden... Dan komen de zwart/wit-beelden op mijn netvlies (ik maak het inkoppertje zelf wel). Dat is best een beschermende jeugd geweest. Wij wonen in een hofje en daar is het vooral toekijken hoe, ook bij de burens, de vaders en oudere broers het vuurwerk afsteken. Burens spreken ook vaak onderling vooraf al af wat een handige, centrale plek is. De moeders en (kleinere) kinderen blijven veilig en met goed uitzicht in het portiek van hun woning staan. Zo gaat het natuurlijk niet overal. Ook dan zijn er groepjes jeugd die zich afscheiden en 'heel stoer' op een andere plek vuurwerk afsteken.

Kijkend naar ons werk, is die verandering ook duidelijk merkbaar en zichtbaar. Tegenwoordig kan het haast niet meer 'gevierd' worden zonder de Mobiele Eenheid en mondt het soms, zeg eigenlijk maar gerust 'vaak', uit in een hoop gedoe (understatement of the year). Sowieso lijken dit soort 'feestjes', maar ook vele demonstraties in het algemeen, meer een rechtvaardiging om geweld tegen de politie (en andere hulpdiensten) te mogen en kunnen gebruiken. Het zogenaamde doel van de demonstratie heeft daar namelijk niets mee te maken.

Omdat zoals bij veel onderwerpen de veranderingen elk jaar stukje bij beetje gaan, zijn ze 'per jaar' niet altijd zichtbaar. Laten we daarom weer even teruggaan naar een van mijn laatste Oud en Nieuw - diensten. En ik hoor de collega's al roepen... "zeker met een zwart/wit - foto als bewijs". Nee nee, stelletje wijsneuzen! (sprak hij streng doch liefdevol). Laat het nou exact 30 jaar geleden geweest zijn; Oud en Nieuw 1995 op 1996 met... Jawel, een kleurenfoto! Voor de zekerheid even een balkje voor de ogen van de collega's. Alleen 2e van links, 'moi', is nog zichtbaar.

Aanvullende uitleg is wel nodig. In die tijd zijn we normaal nog gekleed in het blauwe overhemd. Het witte is alleen te gebruiken onder je tuniek. Oud en Nieuw is dan nog een feestje en je kan je opgeven voor die dienst. De groep op de foto heeft er zin in en besluit, grotendeels, om deze dienst niet te draaien in het standaard blauwe overhemd met stropdas, maar in het chique witte overhemd met strik. Dat komt ook al anders over bij het uitgaanspubliek (blijkt die nacht). Wij zijn werkzaam aan het Bureau Prinsengracht, waarbinnen het Rembrandtplein gelegen is. Waarschijnlijk bij velen bekend, want het is samen met het Leidseplein een van de grote uitgaanscentra van Amsterdam.

Waar de vergelijking mij om gaat, is dat het verschil tussen nu en 30 jaar terug WEL duidelijk te zien is. Laat helder zijn; ik vind er ook wel iets van en... Ik heb nog gelijk ook! Maar dan zijn 2 A4-tjes te weinig. (Oh ja, smileys kunnen hier niet helaas, dus denk die er af en toe zelf even bij). Zijstapje, waar ook veel veranderd is; de vrijgezellenfeestjes die op het Rembrandtplein gehouden werden in die tijd. Groepen van 'licht aangeschoten' dames uit den lande, die een weekend los gingen. Even op de foto, even op schoot, even een kus, even in de handboeien. Ja, ik deed dat niet natuurlijk, maar oh, oh, die collega's van mij (smiley). Ik was altijd een duidelijke "nee is nee" (heilige smiley). Is dat trouwens ook niet allemaal verjaard inmiddels?

Misschien voer voor een volgende column... Euh... Tijd om deze column te beëindigen... Ik, Frank W. te A. (voor de zekerheid), wens iedereen een fijne Oud en Nieuw en een mooi begin van 2026! ■

